

Äntligen är sommaren här!

Äntligen är sommaren här. Den långa kalla vintern och den lika långa och nästan lika kalla våren som nästan aldrig kom har passerats och vi kan äntligen njuta av lite sol och värme. Men det är bedrägligt enkelt att missa att njuta av det som är, att faktiskt befinna sig här och nu. I TV-tablån kan den sportintresserade se att den nordamerikanska NHL-hockeyn just är inne i sitt slutspel. Jag är i full färd med att lägga höstens schema för församlingens gudstjänster (julafton är på en onsdag i år, för den intresserade) och har samtidigt bokat konfirmandläger till januari och konfirmation till början av maj (påskan är förresten sen nästa år). Och när då allt sker samtidigt, när alla tider och alla planeringar pågår parallellt, då är det inte lätt att vara här och nu. Vi vet ju så mycket också; vi ser vad som pågår på andra sidan Atlanten, matas ständigt med nya intryck och ny information från när och fjärran (har du planerat semestern än förresten?). Jag minns inte riktigt från vem, och det får väl betraktas som obekräftade uppgifter, men under min studietid i Uppsala fick jag höra en intressant faktauppgift: samma informationsmängd som en 1800-talsbonde mötte under sin livstid möter vi idag genom att enbart läsa en dagstidning. Eller genom några minuters surfande på nätet kan man tro.

Och det är klart att det gör något med oss. Att ständigt veta. Att på något sätt vara överallt alltid (vad ska du göra i helgen?). Förstås fantastiskt på många sätt, med omedelbar uppkoppling, medvetenhet om vad som sker i vår omvärld och att kunna uttrycka vad man tycker om det. Men inte helt stressbefriat. Och inte helt i linje med det man kallar 'mindfulness'. Att leva i nuet. Vår vän bonden hade inte hört talas om mindfulness. Det behövdes inte. Livet *var* mindfulness. Automatiskt.

Och det låter förstås som att det är idealet. Att leva här och nu, vara närvarande. *Allt har sin tid. Blott en dag, ett ögonblick i sänder.* Och visst, stress är plågsamt och skadlig stress drabbar alltför många alltför ofta. I det gudomliga perspektivet, däremot, saknas tiden. Gud är evig, överallt. Och därmed inte bara här och nu. Och när vi i kyrkan samlas till bön och nattvard så finns en tidlös dimension med. Där människor samlas i Kristi namn är han mitt ibland dem. Där brödet och vinet delas äter vi inte bara med dem som är där och då, utan med alla människor förr och nu, överallt i världen. Ja, där delar vi bord med Jesus och lärjungarna i en takvåning i Jerusalem för 2000 år sedan.

Kanske är det tidens tecken. Kanske är det så det ska vara. Allt, överallt, samtidigt. Kanske går det att hitta sätt att hantera det. Bara vi tillåter oss att landa då och då. Blunda och titta inåt. Kanske kan vi stärkas av den gudomliga närvaron, som upphäver tid och rum. Som därför kan bära dig och mig. Alla. Alltid.

Daniel Eklund, präst i Västanfors Västervåla församling